

השעה הכי קשה ביום.

פורסם ב30 באוקטובר 2008, 12:23 [בכללי](#)

חשבת כי שהחושך, הלילה הם הזמנים הכי קשים.

הכל סביב רדום ושקט. ורק המחשבות מתקתקות להן כמו שעון בלתי נלאה. אולי... ואולי... ואולי....

אבל מסתבר שהשעה הכי קשה היא הבוקר.

בלילה הכל עוטף אותי ברכות. ואני צוללת לתוך שינה עמוקה. גיליתי- יש לי כשרון שינה. אני כנראה יכולה לישון ברוב המצבים. להתנתק מהמצב... עד לזמן הערות.

במשך היום אני עסוקה. מנסה למלא במרץ את הנשמה. במקום בכאב. מסיטה את המחשבות והכאבים לאחור כך. ומגלה שלחיים יש טעם אחר בימים האלו. כאילו מישהו שם מליון תבלינים, ריחות ומראות. הכל מתחדד. בעיקר היופי.

אבל הכאב האמיתי הוא בבוקר.

מעניין לא?

דווקא כשנולד לו יום חדש. שמביא עימו הפתעות שונות. והכל עוד רך כל כך. דווקא אז אני לרגעים ארוכים מאובנת. כל הפחדים והחששות הכי איומים מתנקזים למקום אחד. במלא העוצמה. וגם להם יש צבע, ריח וטעם מלא עוצמה. אבל עוצמה כהה ומפחידה....

ואז....

בבת אחת נכנסות לי לגוף ולנפש. כוחות מהשד יודע איפה. ואני קמה בבת אחת. מתלבשת, מתרחצת, מתאפרת. כי אין לי כוונה לתת לו לנצח בלי קרב. ואין לי כוונה להפוך בכלל לצללית של עצמי. אז נראה לי שצללית צבעונית בעין דווקא נותנת את התשובה הראויה.

נראה לי שבשנה שעברה קיבלתי את הכל בהשלמה. מתוך חשיבה שכך הדברים יעברו נעים יותר. אבל הפעם אני רוצה להלחם. ולכעוס וגם להתעצבן. כי אולי יש שם דברים אצלי בנשמה שרוצים לצאת ולא אפשרתי להם? אולי אני חיה יותר מידי בתחושה של קבלה, השלמה, מחילה ואי כעס?

ההומור השחור עוזר לי. (פחות לאחרים נראה לי). אני נושמת עוד קצת עמוק. ומתחילה.

<< לרשומה הקודמת [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)